

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Invste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Obedientiâ Deo magis, quam hominibus honor deferendus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

riculo pereundi. Idem enim facit, atque ille, qui nauem vectoribus plenam committit nauclero imperito; aut qui exercitum credit duci væcordi; vno verbo, qui ouium gregi lupum constituit custodem. Deniq; cùm ab vno sæpe pastore tali multa milia pendeant animarum, quanti exitij caussa est, qui caussa est, ut malus pastor eligatur? Et ad hoc nihil dicet Deus? tacebit Christus, si videat Ecclesiæ suæ non dari sponsum, sed moechum? Hæc vbi pluribus explicauit, subiecit ille: Mi Pater, non venit nobis in mentem ista considerare: omnis nostra cogitatio est, *Quid in rem sit nostram.* Ah,

Psal. 145. 3. *nolite confidere, inquietabam ego, in Principibus, in filiis hominum, in quibus non est salu-*

Non raro contigisse memini, ut, diuina Nemesis ita agente, isti tales suis ipsis promotoribus fiant infensissimi. Rectè igitur & sapiunt, & faciunt, qui in honoribus dispensandis iustitiae normam seruant.

§. III.

Obedientiam Deo magis, quam hominibus honor deferendus.

Ante omnia tamen tenendus est ordo is, qui inter Deum & homines intercedit. Ad Act. 5. 29, quem attendens Petrus & Apostoli dixerunt:

Obedire

Obedire oportet Deo magis, quām hominibus.

Ergo etiam hominibus, quando Deo non aduersantur: nam illi à Deo authoritatē acceperunt. Vnde, teste D. Bernardo, *sive Deus, sive homo Vicarius Dei mandatum quodcumq; cept, & tradiderit, pari profecto obsequendum est cura, dispens. pari reverentia deferendum, ubi tamen contra-
ria non præcipit homo.* Quod ostendit D. Basilius alijque ex humanis negotijs, in quibus obedientia inferiori magistratui negatur, quando contraria est superiori. Hinc serui dominos suos debent honorare, atq; audire, sed tam diu, quām diu nihil contra diuinum honorem præcipiunt. Ita & coniuges, & amici, usque aras debent esse amici. Ita Num. 22, Balaam, non quod regi placuisset, sed quod Deus iubebat, locutus est, benedixitque ijs, quibus Deus voluit benedici. Nec Machabæi tyranno, sed Deo obedierunt. Quin ubi de Dei honore agebatur, palam Principibus restiterunt Ambrosius, Basilius, Hilarius, Chrysostomus, Martinus, Thomas Cantuariensis, & apud Theodoreum Beroeensis quidam Christianus princeps Apostataræ Iuliano. Quin & aulici illi, Ioannes & Paulus à Iuliano in numerum familiarium invitati, liberè negauerunt, se apud eum esse velle, qui a

S. Bern.

de præ-

cept, &

dispens.

S. Basil.

Reg. 7. ex

breuior.

& 114,

18. 38. &

cap. 23.

8. 12. 26.

1. Mach.

2. 19.

Theodo-

ret. lib. 3.

hist. c. 22.

1 E S V

IESV Christo defecisset: & Terentiano dixerunt: Si tuus est dominus Julianus, habeo pacem cum illo: nobis alius non est, nisi Dominus IESVS Christus. Gregorius quoque Magnus restitit Mauritio leges ferenti, cum Ecclesiastica potestate pugnantes. Eumdem ordinem seruauerunt, ut Deo magis obedirent, quam hominibus, omnes Martyres, qui tyrannis impia exigentibus non solum non paruerunt, sed etiam fortissime restiterunt,
S. Bern. Valde peruersum est, ait S. Bernardus, profiteri te obedientem, in quo nosceris superiorem, propter inferiorem, id est, diuinam, propter humnam, soluere obedientiam. Quid enim? quod imbet homo, prohibet Deus, & ego audiam hominem, surdus Deo? Non sic Apostoli, clamant quippe dicentes: Melius est obedire Deo, quam hominibus. Quam displiceat vehementer Deo, si, ipso contempto, iussa hominum faciamus, ostendit in Adamo, cui dixit: Quia audisti vocem uxoris tuae; & comedisti de ligno, ex quo praecepere am tibi, ne comederes, maledicta terra in opere tuo, &c. Inde labor, inde sudor, inde spinæ & tribuli, inde mors, & peccatum in omnes posteros eius propagatum.